

‘Ik wil en kan zo niet verder’

Eelco de Gooijer (38) had een aan autisme verwante stoornis, regelmatig depressieve gevoelens en leed aan morbide obesitas (hij woog 230 kg) toen hij de Levenseindekliniek om euthanasie vroeg. Hij hield een blog bij, waaruit wij met zijn toestemming citeren. De volledige tekst is te vinden op broedplaatsz.nl/traject.

‘Dat ik euthanasie wilde kwam eigenlijk voor niemand als een echte verrassing. Ik heb eigenlijk maar één echt negatieve reactie gehad, van iemand die een erge hekel aan mij had. Ik was laf, asociaal en egoïstisch, zei hij. Ik hield geen rekening met andere mensen en de pijn en het verdriet die ik ze zou aandoen. Ik was zwak omdat ik er niet voor koos om te vechten. En wat deed ik in godsnaam mijn ouders, zus, beste vriendin en haar zoontje aan. Ik moest niet zo zielig doen en gewoon doorgaan.

Deze woorden kwamen hard aan, want toen ik mijn beslissing nam vond ik dat ook allemaal van mezelf. Maar het is niet zo. Ik heb heel mijn leven rekening gehouden met andere mensen. Ik heb heel mijn leven gevochten tegen mijn psychische problemen. En heel lang heb ik door heel hard werken een balans kunnen vinden.

Het moeilijkste voor mij is dat ik voor mijn gevoel het zoontje van mijn beste vriendin in de steek laat. Alle andere mensen kan ik het uitleggen, maar hem kan ik dat niet. Ook een van de redenen om niet toe te geven aan iets dat ik eigenlijk al een jaar of twee zeker wist.

Eelco de Gooijer

Ik heb de vraag om euthanasie pas gesteld toen ik er zelf honderd procent van overtuigd was dat ik alles wat binnen mijn kunnen lag had gedaan om mijn leven te verbeteren. En ik ook zeker wist dat er geen gewenning aan de situatie zou optreden. Het leven was voor mij echt ondraaglijk lijden en uitzichtloos.

Het is natuurlijk een combinatie van factoren. Lichamelijk en geestelijk. Maar het is met name het geestelijke waardoor ik deze moeilijke beslissing heb genomen. Ik wil en kan zo niet verder. De grote paradox in mijn leven is dat ik heel erg bang ben dat ik in een slecht moment een impuls suïcide pleeg. Iets wat ik mezelf en mijn omgeving niet gun. Maar als ik eerlijk ben is dat slechts een kwestie van tijd. Ik wil dood, maar wel waardig en netjes. Ik verdien dat, mijn omgeving verdient dat. En ik wil andere mensen ook geen trauma bezorgen, dus voor een trein springen of van een flat..... Het past niet bij me.

Mensen zien vaak niet hoe slecht het echt met me gaat. Maar het is zoals het is. Ik ga elke avond huilend slapen met de hoop niet meer wakker te worden. Mijn eerste gedachte elke ochtend is: “Shit, ik ben er nog”. Alles kost zoveel moeite, lichamelijk en geestelijk. De prijs die ik moet betalen om voor de buitenwereld over te blijven komen als de Eelco die ze kennen is niet meer op te brengen. Het leven is niet meer op te brengen.’

Voltooid leven

Met enige regelmaat melden zich mensen bij de Levenseindekliniek met een euthanasieverzoek op grond van voltooid leven. Niet altijd kunnen zij geholpen worden, omdat een medische grondslag voor het lijden ontbreekt. Toch lukt het in veel gevallen wel aan hun verzoek te voldoen. De stapeling van ouderdomsklachten waaronder ze vaak ook lijden biedt dan de mogelijkheid euthanasie te geven.

In de eerste negen maanden van dit jaar kregen 82 mensen met een stapeling van ouderdomsklachten euthanasie door de Levenseindekliniek. De verwachting is dat dit eind dit jaar rond de 110 mensen zullen zijn. Vorig jaar kregen in heel Nederland 183 mensen euthanasie op basis van een stapeling van ouderdomsklachten, volgens de toetsingscommissies.

Het kabinet heeft nu een eerste voorstel gedaan om mensen tegemoet te komen die wél een voltooid leven hebben, maar geen ernstige ouderdomsklachten. De Levenseindekliniek vindt dat dat voorstel nog heel veel vragen oproept, maar juicht het toe dat het kabinet werkt aan een oplossing voor deze mensen. De Levenseindekliniek ziet hoezeer deze ouderen vaak gebukt gaan onder dit ‘existentieel lijden’ en hoe terecht hun euthanasiewens daarmee is. De komende maanden zal de Levenseindekliniek zich bezinnen op het kabinetsvoorstel.

'Slotakkoord' van Willeke Stadtman

Arts van de Levensidekliniek Willeke Stadtman signaleerde in haar werk en omgeving zoveel misverstanden over euthanasie dat ze besloot die te pareren in 'Slotakkoord, 15 misverstanden over euthanasie en hulp bij zelfdoding'. In haar boek toont ze aan de hand van haar eigen ervaringen hoe het wél zit.

Zo is een schriftelijke wilsverklaring geen verplicht onderdeel van een euthanasieverzoek, en hoef je niet terminaal te zijn om euthanasie te krijgen. En passant wordt zo duidelijk wat gedaan moet worden om het euthanasieverzoek de grootst mogelijke kans van slagen te geven. En voor wie toch niet geholpen kan worden komt Stadtman met alternatieven.

Stadtman schrijft heel toegankelijk: aan de hand van praktijkvoorbeelden wordt de lezer meegenomen in het euthanasietraject van zowel patiënt als arts, met alle dilemma's en overwegingen die zij onderweg tegenkomen.

'Slotakkoord' wordt uitgegeven door Just Publishers en kost 18,95 euro.

Feiten en cijfers

TEAMS 2012

De Levensidekliniek heeft sinds de start in maart 2012 met vijf teams van artsen en verpleegkundigen een sterke toename gezien van het aantal medewerkers. **Op dit moment zijn er meer dan vijftig teams.** Alleen door die enorme groei van het aantal teams is de sterke stijging van het aantal hulpvragen tot naar verwachting 1750 eind dit jaar, te verwerken.

TEAMS 2016

Tot 1 oktober van dit jaar kregen 357 mensen euthanasie. De verwachting is dat over het hele jaar 475 à 500 mensen hun euthanasiewens gehonoreerd zien. Opvallend is het aandeel van mensen met een stapeling van ouderdomsklachten daarin: een vijfde van het totaal (zie ook het artikel 'Voltooid leven' daarover).

Speciale Vrienden-pagina's

Sinds kort kunnen Vrienden van de Levensidekliniek naar speciaal voor hen bestemde pagina's op de website levensidekliniek.nl Daar vindt u alle informatie over waar om uw steun zo nodig is en hoe u die kunt geven. De geheel vernieuwde site van de Levensidekliniek heeft naast de Vrienden-pagina's ook aparte pagina's voor patiënten en artsen.

Adres

Stichting Levensidekliniek
Postbus 13480
2501 EL Den Haag
Tel: +31 (0)70 352 4141
(09:30 - 12:00 / 13:30 - 16:30 uur)

Contact

Voor vragen over schenkingen, donaties, giften, afschrijvingen en erfenissen.

+31 (0)70 891 2621
vrienden@levensidekliniek.nl